

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXVII. évfolyam

2016. július-augusztus-szeptember

553. szám

De Profundis. 2016 Szt. István napjára

Mint már annyiszor, most is a mélységből kiáltunk Hozzád nagy Királyunk, neved napján. Nézz le ránk és hallgasd meg kérésünket. Miként hosszú véres történelmünk folyamán mindig megtetted azt. Megcsonkított birodalmad nagy veszélyben van. Aljas spekulánsok, bomlott agyú idegenek törnek ránk. Üldözött menekült néven milliókat akarnak ránk és az egész civilizált keresztény Európára szabadítani. A templomok keresztjét gyáva megalkuvásból eltávolítják, épülnek Európában a mecsetek. Az újabb háborúk elől menekülőket lehetetlen megkülönböztetni és szétválasztani a más szándékkal érkezőktől. Már robbannak a gránátok, gyilkos fegyverek, villognak a kések, ámokfutónak álcázott terrorista száguldó teherautóval okoz vérfürdőt ártatlan emberek között. Az erőszak a nőket sem kíméli. A szolgálatteljesztők aljas, cinikus tanácsokat osztogatnak, mondván „tartsunk kartávolságot” az idegenektől...

Félünk, féltjük életünket, biztonságunkat, függetlenségünket. Azt halljuk, olyan terv van készülőben, ami egy más Európai Unió létrehozását akarja, amiben nincsenek különálló országok, nemzeti önállóság. Így megszűnne a magyar államiság is. Ugyancsak a büntetőjogi hatáskör, saját adórendszer, a honvédség, a magyar törvények, s nem lehetne saját fizetőeszközünk sem. Az Unió tagállamai elvesztenék az ellenőrzést saját határaik felett.

Veszélybe kerül kultúránk, a hagyományaink, történelmünk. Gondoljunk a Nándorfehérvári győztes csatára. Várainkat hősi harcokkal védő katonáinkra, mint védő bástyái Európának. A határon túli magyarok nem tartozhatnak hozzánk közös nyelvünk, történelmünk, állampolgársági esküjük jogán sem. A már Európát előzőnlő idegenek szétosztásával, az ördögi „kvótával” fenyegetnek bennünket. Mi ezt nem akarjuk. Erre szolgál a népszavazás, hogy kinyilvánítsuk akaratunkat. Mi nem akarunk kilépni az

Hadak Útján Bajtársi Híradó

**A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1948-49-ben Ausztriában**

**ill. Bajorországban, “MHBK Központi
Tájékoztató” címen.**

World Federation of Hungarian Veterans

Official Review, Quarterly Periodical

Megjelenik negyedévenként, március, június,
szeptember és december hónapokban.

ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,
MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési és emailcíme:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely

P.O.Box 982740

Park City, UT 84098, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
simi word-formátumban elküldeni.

Címváltozások bejelentése, előfizetési

csekkek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy- Britanniából
kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans, Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6, Canada

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-Amerikából
előfizetési díját ill. Zrínyi Alap járadékát kérjük
erre a címre állítsa ki és postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

**10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA**

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

**Március, június, szeptember ill.
december 1.**

**Az időről-időre fellépő helyhiány
kapcsán megértésüket kérjük,
amennyiben lehet, a beküldött anyagot
a következő számokban közöljük.**

A tartalomról:

- Az emigrációs csoportok hírei
- Hősök-napi és Trianoni megemlékezések
- Emlékezés 1956 hatvanadik évfordulójára
- Megemlékezések, programok a nyár folyamán
- A Nándorfehérvári Diadal 560. évfordulója
- Csendőrröszkoba nyílt Ópusztaszeren
- Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

Unióból, ahogyan a senkiházi ellenzék riogat, hanem megreformálni annak szemléletét, politikai irányát és bürokrata ügyintézését a visegrádi négyek szövetségében. A “brexit” eléggé intő példa kellene, hogy legyen az Unió vezetésének.

Királyunk! A Te idődben is volt ellenzék, pártoskodás, de úrrá lettél fölöttük, megőrizted és kereszténnyé tetted országunkat. Mi mindig is Európa részei voltunk, magyarok vagyunk és egyben európaiak is. Többtízezer magyar hős katona adta életét Európa védelmében. Most is ezt tesszük. A kigúnyolt „kerítés” jogos védelmünk eszköze, amit már több ország is követ.

Mi próbáljuk megvédeni magunkat. A magyar nép nem lesz még egyszer 150 évig „gyaúr magyar kutya”, ahogyan akkor neveztek bennünket a muszlimok. Templomainkban, amik régebben védelmet is jelentettek a veszedelmek idején, most véres az oltár, a meggyilkolt idős pap kiömlött véréből. Már itt sincs védelem a barbárság ellen.

Kérünk Téged Szent István királyunk, ébreszd föl az áruló nézeteket vallókat Nyugaton és Hazánkban is, hallgasd meg Hozzád hű néped kérő imáját, országunkat és Európát véd meg a kereszténység ellenségeitől!

Borbás Károly

főszerkesztő Emeritus, Toronto

A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége központi vezetőségi körlevele az 1956-os Szabadságharc emlékére, a 60. évfordulón

1945-ben kezdődött tizenegy évi rabszolgaság, kommunista nemzetmeghurcolás, szabadságvesztés után, tízezrek kivégzése és újabb tízezrek bebörtönzése és Gulág-haláltáborokban való eltüntetése után, 1956. október 23.-án a magyar nemzet újra feltámadott!

Szabadságot követelt, előbb békésen, ezrekkel városaink utcáin demonstrálva, majd amikor az ávós pübékek sortüzét kapták válaszul, s mikor a szovjet megszállók tankjai és katonái is a felvonulókra támadtak, akkor fegyverrel a kezükben, benzines palackokkal, fiatalok, idősek, gyermekek és hős magyar nők, mind ellenálltak.

Néhány véres nap után visszavonulásra készítették a győzhetetlennek hitt szovjet csapatokat Budapestről. S mi azt hittük, hogy a felszabadulás az idegen, istentelen kommunista járomból végre sikerült.

A világ csodálattal nézett Hazánkra. És Magyarország várta, hogy a világ elismerje Hazánk felszabadulását... Nem ez történt. A közel-keleti olaj többet ért a magyar vérnél. Mint oly sokszor történelmünkben, megint segítség nélkül hagyták Európa keleti bástyáját.

Mi emlékszünk s mi, az MHBK lassan kihaló tagjai, sohasem felejthetjük a tízezrek hősi harcát, majd kivégzését s újabb meghurcolását, ami a szovjetek november 4.-i támadásával kezdődött. És amint az áruló, szovjetbarát magyar csatlósok, Kádár elvtárrsal az élen, bosszút álltak nemzetünkön.

Mi emlékszünk, hogy a kommunista bosszút a világ, különösen a híres, civilizált Nyugat, tétlenül nézte. Talán a lelkiismeretfurdalás volt aztán az, ami arra készítette a szabad Nyugatot, hogy megnyissa kapuit a magyar menekültek tízezreinek, új életlehetőséget adva nekik, amit mi őszintén köszönünk is.

De mi emlékezünk és emlékeztetni fogunk - mint már évtizedeken át emlékeztetünk - minden magyarra, akik életüket adták a szabadságért és a Magyar Hazáért. Emlékük éljen örökre!

A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége

(Alapították 1947-ben ausztriai és bajor táborokban a kommunizmus elől menekült magyar katonák és a fegyveres erők tagjai.)

Hősök Napi megemlékezés Sydney-ben

2016. május 29-én Sydneyben a Rookwood-i temető magyar parcellájában álló Hősök Keresztjének megkoszorúzásán (az MHBK helyi csoportja szervezésében) részt vett Goór György, v. Tassányi József, Gellért Mária (verssel), és v. Mécs János is. A koszorúzást Tóth István és Gellért Mária végezte. Kegyeleti imát Nt. Péterffy Kund református lp. mondott. A megemlékezés ugyanaznap ökumenikus istentisztelettel folytatódott a helyi református magyarok istentiszteleti helyén, a strathfieldi Uniting Church-ben, melyen

részt vett Ft. Lédeczi Dénes helyi katolikus lelkész is, végül pedig a Magyar Házban. (Vitézek Hírmondója 2016/2. sz., 30-32. old.)

Hősök Napja és Trianon Chicagóban

Simonyi László MHBK központi vezető jelentette, hogy a chicagói főcsoport 2016. június 5.-én tartotta meg Hősök Napi-Trianoni megemlékezését a Szt. István r.k. magyar templomban. A szentmise végén megkoszorúztuk a Hősök Emléktábláját, majd mise után a Mindszenty teremben rövid megemlékezés következett: Simonyi László kp. vezető röviden emlékezett az 1100 év során elesett hőseinkre. Özv. Katona Marika háznagyunk verse meghatott minden hallgatót, majd Katona Jenő trianonra emlékező szavai megvilágították a trianoni kényszer-béke szomorú következményeit. Emlékezésünk a Hiszekegy éneklésével végződött.

Hősök napjára és Trianonra emlékeztek Buffalóban is

özv. Boyd-Bowman Peterné (Földváry) Margit, a buffalói MHBK volt vezetője közölte, hogy Tarnóczy Éva remek szervezésében a helyi MHBK a Magyar Házban tartotta tavaszi összejövetelét. Petry Frigyesné Elvira és Horváth Jánosné Erzsébet kiváló előadással méltatta a magyar történelem hőseit, és megemlékeztek Trianonról is. Majd, egybevonva az Anyák, Apák és Nagyszülők Napját, néhány verssel és énekkel is kedveskedtek a vendégeknek. Sütemény és kávé melletti beszélgetés zárta a műsort, „gondolva hőseinkre, sokat szenvedett népünkre és szeretett hazánkra”.

Hősök Napi és Trianoni megemlékezés Vancouverben

Pataky József jelentette telefonon és írásban Vancouverből, hogy méltó Hősök Napi és Trianoni megemlékezés volt az ő városukban is. A Magyarok Nagyasszonya Magyar Katolikus Egyházközségnél (1810 7th East Ave.) május 29-én tartottak emlékműsort a háborúkban és szabadságharcokban elesett hősökért, Lakatos Dénes plébános és a két helyi református tiszteletes is a hősökért mondta a szentmisét ill. az istentiszteletet. Június 5-én trianoni megemlékezésre került sor a Magyar Házban Keresztre feszített Magyarország címmel. Az emlékező beszédet Kolovics János írta. Este pedig a helyi magyar rádióadásban is volt emlékműsor. *(Pataky Józsefnek köszönjük a jelentést, és a szerkesztőség jobbulást kíván neki!)*

Trianoni megemlékezés Calgaryban

Rédvayné v. Sebő Enikő kanadai törzskapitány jelentette Calgaryból, hogy náluk is méltóan megemlékeztek Trianonról, kétnapos rendezvénnyel, a magyar összetartás szép példájaként. Június 4-én a helyi Magyar Kultúrközpontban volt az első alkalom, az ünnepi beszédet Dr. Ódor Bálint, Magyarország kanadai nagykövete tartotta, melyet 7 személy magyar állampolgársági eskütétele követett. Jelen volt Szabó Arthur tb. konzul is. Többek között a helyi Petőfi Színház előadta Tamási Miklós *Pillanat* c. művét. Másnap színvonalas hangversenyre került sor a Jack Singer Concert Hallban, telt házzal. Erkel Hunyadi Lászlójából és a Bánk Bánból is hangzottak el részletek, s palotást is táncoltak a művészek díszmagyarban.

Dankó Ferenc (Melbourne): Katonabarátok Díszebédje

Itt küldöm beszámolómat a Díszebédről, amit minden évben Horthy Miklós otrantói diadalának évfordulóján tartunk. D.F.

A Horthy Miklós Társaság ausztráliai tagozata rendezésében, 2016. május 14-én került sor a Katonabarátok Díszebédjére Melbourne-ben, a North Fitzroy-i Magyar Református Egyház Bocskai disztermében. Szép katonadalok és indulók várták az érkezőket. Dankó Ferenc elnök üdvözölte a megjelenteket, majd elimádkozták a Magyar Hiszekegyet, s egyperces néma főhajrással emlékeztek hőseinkre, mártírjainkra és mindazokra, akik bárhol a világon szenvedtek - és szenvednek ma is - csak azért, mert magyarnak születtek. Majd búcsút vettek Varró Sándortól, aki ez év februárjában adta vissza lelkét Teremtőjének. Sándor első perctől tagja volt a Társaságnak, mindig az elsők között volt, amikor magyar ügyet kellett támogatni. Büszke volt rá, hogy Horthynak katonája lehetett. Ezután Dankó elnök felkérte Laczkó Mihály atyát, Melbourne és környéke katolikus lelkipásztorát az asztali áldás elmondására.

Az ebéd elfogyasztása után a Társaság két új tagjának, v. Szmolnik Lajosnak és Mikecz Péternek adta át tagsági igazolványukat egy üdvözlő lappal együtt Dankó elnök. Külön dicséretben részesítette a Fekete családot, mely 6 tagjával (!) vett részt a díszebéden, ezzel nagyban hozzájárulva a rendezvény sikeréhez; ezért mind a hatuknak a Horthy Miklósról v. Zetényi Csukás Ferenc, a H.M.T elnöke által saját költségen összeállított és Magyarországról elküldött kétnyelvű brossura egy-egy példányát adományozta. Ugyanígy Boling Líviának, aki sürgős elfoglaltsága miatt nem tudott eljönni, de megszervezte szülei részvételét.

Ezután következett Körömi Ferenc verse, *Édesanyám titka*, melyet Dr. Kapantzián Artur kitűnően, mély érzéssel adott elő.

Dankó elnök bejelentette, hogy a H.M. Társaságot végre – egyévi küzdelem után – bejegyezték.

A H.M. Társaság célja a történelemhamisítás leleplezése, visszaszorítása, Horthy Miklós kormányzó úr jó hírnevének visszaállítása, emlékének ápolása. Elősegítése annak, hogy a magyar történelemben a Horthy Miklós kormányzó nevével fémjelzett korszak véglegesen foglalja el az őt megillető helyet.

“Néhány adattal is szolgálunk a Horthy korszak eredményeiből” – mondotta Dankó elnök. “A Trianon miatti teljes letargiában, lelkileg szétszaggatott magyarságban megszilárdította a jövőbe vetett hitet, s Horthy Miklóssal a rend helyreállt. A csonka országot másfél évtized alatt gazdaságilag, politikailag európai szintre hozta fel. 10 év után a gazdák felvett kölcsöneit elengedték – ezt vö. a mai devizahitelek nyomorával. Volt megfelfelő igazságszolgáltatás is és rendvédelem – a városokban a rendőrség, vidéken a csendőrség látta el “Híven, becsülettel, vitézül” ezt a szolgálatot. Oktatás: Gr. Klebelsberg Kunó miniszter kiharcolta, hogy oktatásra kiemelkedően a nemzeti jövedelem 10-12%-át fordítsák. 600 iskolai tanterem épült, tanyasi iskolák sokasága. Az elemi iskolák száma megduplázódott (13800-ra), a középiskolai érettségit tettek száma 20 év alatt közel 3-szorosára nőtt, új egyetemek épültek, Szeged, Pécs, Debrecen. Iskoláinkban az igaz magyar történelmet tanították, hazaszeretre neveltek, minden tantermben ott volt a Feszület, minden hetet a Magyar Hiszekeggyel kezdték. Külpolitikánk pedig szakadatlanul küzdött Trianon igazságtalansága orvoslásán. A pengő Európa 3. legerősebb fizetőeszköze volt. Dízelmozdony gyártásban világsők lettünk, hatalmas gyárak létesültek - Rába, Weiss Manfréd, Láng, Chinoin, Gamma, Tungsram, Richter, Hoffer, Ganz... Új kórházak épültek (mintegy 160), s az 1936-os berlini Olimpián az éremtáblázat 3. helyén végeztünk. Európában elsőként (1925) létrehozták a *Zöldkeresztes Szövetséget*, az anya és csecsemővédő hálózatot. A dolgozók, munkások számára olyan juttatásokat vezettek be, amelyhez hasonlóak csak a nemzetiszocialista Németországban voltak (napi 8 óra, fizetett szabadság, táppénz). Repülőterek épültek – Ferihegy, Balatonszabadi, Dunakeszi, Budaörs, Debrecen, Pécs stb. A MÁV-nak az Andrássy úton, a Magyar Királyi Postának a Széll Kálmán téren épült csodálatos székháza. A magyar föld pedig magyar kézen maradt. Horthy birtoka viszont ugyanakkora volt lemondatásakor, mint amikor kormányzóvá választották!

Köszönjük a Jóistennek Horthy Miklóst és adjunk hálát neki mindazért a jóért, amit rajta keresztül nemzetünknek adott.”

Ezután Dankó elnök felhívta a figyelmet, hogy Horthy Miklósról és a magyar honvédségről kiállított könyveket meg lehet tekinteni. Végezetül köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik akár tagdíjukkal, adományaikkal vagy a rendezvényen való részvételükkel segítik a Horthy Miklós Társaságot: Poór Erzsébetnek, Polonyi Marikának, Polonyi Sándornak (MHTV), Poór Lászlónak, a North Fitzroyi Református Egyháznak (Nt. Dézsi Csaba), Fekete Máriának, s mindenkinek, akik ittlétükkel támogatták a H.M.T.-ot.

1) A 3. oldalon található 56-os ábra forrása: *ArtVoice*

A központi vezető üzenete

Nyár van. Hőség, szél és felhőszakadások támadnak reánk, erdőtüzek, folyók áradása a viharok után járhatatlanná teszi utcáinkat. Mintha az Úristen akarna minket emlékeztetni arra, hogy az Ő ereje ellen nem tehetünk semmit, csak talán imádkozhatunk ijedelmünkben. Avagy talán büntet minket azért a sok erkölcstelenségért, amiket ma már törvénybe is iktattunk sok országban csak azért, hogy “a szabadság nevében” rákényszerítsük magunkra azt, amit nem szabadna elismernünk.

A világ különböző helyein egy őrült, embergyűlölő, tömeggyilkos ragály veszélyezteti milliók életét hetentként, és se Amerika, sem az Európai Unió baloldali vezetői nem hajlandók elismerni, hogy ez a tobzódó invázió ezeréves országokat fenyeget ősi hitük és kulturájuk felborításával. Magyarország még ellenáll, de harcát az invázó ellen tovább becsmérli, kritizálja a Brüsszelben elfajult díszvezetőség. A híres, kulturált Nyugat bevette a *mátság* nemzetkorcsosító maszlagát és az évezredes, keresztény és alkotó kultúrát akarja elnyomni egy globalizált egységért.

Emlékezzünk, és emlékeztessünk. Arra a maradandó és örökké igaz euópai és keresztény történelemre, amit a szomszédos nemzetek alkottak, megvédték s amiért mi magyarok a Nyugat bástyájaként oly sokszor életünket áldoztuk. Azok az életek nem a nemzetek összekeveredéséért vesztek oda, hanem a keresztény kultúráért és a nemzetek fennmaradásáért.

Magyarország mostani harca nem csak önmagáért zajlik, hanem egész Európának szóló utmutatás, amit másokak is követni kell, ha a földrész nem óhajt egy korcs embertömeggé zülleni. Ezért imádkozzatok, és ezért segítsétek Szülőházánk igazságos, becsületes küzdelmeit.

Bajtársi szeretettel, Simonyi László (Chicago)

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András” főcsoportvezetője jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2016. július-augusztusi számából:

Bajtársak!

2016 május 29.-én tartottuk meg a Hősök napi és Trianoni megemlékezést. Az ebéd elfogyasztása után Berekally Magdolna bajtársnő elszavalta a Ruttkay Arnold-féle MHBK indulót.

Részletek Dobozy István ünnepi beszédéből:

A Hősök napi és a Trianoni megemlékezést elsősorban tiszteletből tartjuk azok emlékére, akik sokat szenvedtek a Haza és a Nemzet védelméért küzdő harcban. Az emlékezések bennünk is erősítik a tudatot arra, hogy mindig kellett és érdemes volt áldozatot hozni a nemes célok érdekében. Az elhallgatás nem megoldás. A mi feladatunk az, hogy átérezzük azt a nagy hazaszeretetet, amiért hőseink életüket áldozták, és hogy továbbra is tartsunk ki a Magyar Nemzet érdekében való küzdelemben.

Itt nálunk a Hősök napi megemlékezés az MHBK, a Magyar Harcosok Bajtársi Közösség évi rendezvénye. Húsz éve annak, hogy elbúnyt főcsoportvezetőnk, Berekally István az 1100 év magyar hőseiről tartott megemlékezést. 1996 augusztus 2.-án délelőtt még telefonon beszéltem vele közösségünk és ifjúsági csoportunk ügyeiről és a közeledő Szent István és az 1100. évfordulás ünnepéyre való készülletekről. Délután 2 óra után az Úristen hazaszólította földi útjáról.

Alkalmam volt többször beszélgetni Berekally István bajtársunkkal és emlékszem amikor mesélte, hogy háború idején, hogy haltak meg barátai mellette egymás után és ő csodálatosan életben maradt. Ő fejtegette ezt és úgy látta, hogy a Jó Isten megtartotta őt további szolgálásra a magyar keresztény felfogásért. Ő megtette feladatát és harcolt az utolsó percig. (...)

Az elmúlt 20 évben sok minden megváltozott, hosszú előadásokat lehetne tartani a történelekről, és úgy mint a II. világháború végén, most is könnyű már nyilatkozni, hogy lett volna jobb? De küzdelmünknek nincs vége, különösen imádkoznunk kell a keresztény, bátor, meg nem alkuvó nemzetünkért és annak becsületéért harcoló vezetőkért, mert emberi erő nem elegendő Magyarországot feltámasztására és annak megtartására.

Ezután Düb Gergely elszavalta a "Reményik Sándor emlékére" írt versét. Reményik Sándor költő, a Nemzeti jellegű költészetét történelmi feladatának tekintette. A sírkövén ez áll: „Egy lángot adok, ápold, add tovább!”

(...) Főcsoportunk mindig fontosnak tartotta az ifjúság támogatását. Ez alkalommal, a Kaláris Néptáncsoport fellépése után átadtuk vezetőjüknek Hubbard Zsuzsának az \$500 dolláros adományunkat, amit a múlt közgyűlésünkön jóváhagytunk.

Végül az előkertben lévő emlékműnél elénekeltük a magyar és székely Himnuszt. A jelenlévők virágszálak elhelyezésével adtak tiszteletet hőseinknek.

Születésnapok, névnapok

Bajtársi jókívánságainkat küldjük Jakab G. István júl. 20-i, Nt. Szabó Attila júl. 26-i, v. Nagy Ákos aug. 21-i születésnapja alkalmából. Polgári R-né júl. 5-i Sarolta, Berekally Istvánné és Dr. Nagy Ákosné júl. 22-i Magdolna, Herendi Márta és Kövendy Márta júl. 29-i Márta névnapjához jó egészséget és örömet kívánunk!

Borbás Károly (főszerkesztő emeritus, Toronto): Két sonkás zsömle. Részlet most készülő életrajzi írásomból

Hatvanöt évvel ezelőtt mindnyájan idegtépő hangulatban éltünk a kistarcsai internálótáborban. Amikor 1950 májusában a tábort átvette az ÁVO, Princz ÁVÓ-s őrnagy kijelentette: -Szigorúak leszünk, de igazságosak... A szabad mozgás megszűnt, a szomszédos szobákat sem látogathattuk. Karácsony után a hozzátartozók látogatása is elmaradt. Ezt követően három szabadulási listát készítettek, aminek eredményéről nem szerezhettünk tudomást. Emiatt félelem és bizalmatlanság alakult ki. (Akkor még nem tudtunk a recski haláltáborról.) Később felolvastak egy listát, amiben az én nevem is szerepelt. A körletvezető induláskor odasúgta halkan a fülembe: -Jó helyre kerülsz.

Két leponyvázott tehergépkocsival indultunk, két fegyveres ÁVÓ-s kíséretével. A fülünkkel érzékeltek, hogy elhagytuk a zajos Budapestet. Egy csendes útszakaszon megálltunk. Az ÁVÓ-s főhadnagy engedélyével leszállhattunk szükségletünk elvégzésére majd kijelentette: -Rá lehet gyújtani.

Egymásra néztünk, hiszen cigarettát már jó ideje nem láttunk. Észrevette zavarunkat és az egyik beosztottjával cigarettát hozatott számunkra. Ezt jó jelnek véltük. Rövidesen megérkeztünk Oroszlány bányatelepre. Egy barakkban kaptunk szállást elkülönítve a bányától.

Az őrség számára építettünk lakásokat. Az építőanyagokat csillével szállították számunkra. Egyik alkalommal az üres csillét mozgató rabtársam egy tüsszentése miatt elengedte a csillét, ami nekiszaladt a bal bokámnak. Éles fájdalmat éreztem, és pillanatok alatt a lábfejem hatalmasra dagadt s megkékült. Azonnal jelentették a parancsnoknak, aki értesítette a bánya orvosát. -Azonnal kórházba kell szállítani - rendelkezett az orvos.

A főhadnagy őrmesterével kocsijába emelt, és gyorsan Budapestre szállított. A fájdalomtól és a bányorvos injekciójától teljesen elkábultam. Arra ébredtem, hogy hordágyra tesznek és fölemelnek. Alapos vizsgálat után betegszobába vittek, ahol már három személy feküdt. A falon Gerő és Rákosi képe függött. Csodálkozva, kissé félve tekintettem körül, amikor már magamhoz tértem.

-Hová kerültem? - kérdeztem magamtól. A szobatársaktól nem mertem érdeklődni. Röviddel ezután megjelent az ápoló és ülő helyzetbe emelte az ágyamat. Több fogás évek óta nem ízlelt ételt kaptam. Furcsán éreztem magam, hogy ilyen ellátásban részesülök, nem értettem a dolgot. Ebéd után megjelent egy hölgy, aki felvette személyi adataimat. Amikor a szolgálati számom felől érdeklődött, zavarba jöttem és a fejemmel intettem. A hölgy úgy értelmezte, hogy nem mondhatom meg a szolgálati számomat, mire udvariasan bólintott és közölte: -Megértettem.

Ekkor gondoltam arra, hogy itt valami nagy tévedés történhetett és engem is ÁVÓ-snak tartanak. Nem mertem kérdezősködni, hátha nagy bajt okozok magamnak és a főhadnagynak, aki ide szállított. Első osztályú kezelést, gondosságot ápolást élvezhettem négy napon át. Az ötödik napon robbant a bomba. Megérkezett az az ÁVÓ-s százados, aki Oroszlányban az internáltakat vizsgálta, akik rosszul lettek a dohányzás miatt. Akkor és most is durva hangon kiabált. Megnézte a kötésemet és a kórlapot.

-Hogy került ide ez a fasiszta alak? - kérdezte dühösen.

-Nem vagyok alak, van becsületes nevem. – mondtam megbátorodva. Az orvosnál ez a kijelentésem kiverte a biztosítékot.

-Azonnal vigyék a Gyűjtő rabkórházába. –Ordítva hagyta el a szobát a két orvos kíséretében.

Most már tudtam, hogy rájöttek a tévedésre, hogy engem idehoztak, ezért bátorodtam föl. Az egyik fiatalabb orvos visszajött egy ápolóval és egy újabb kötéscserét végzett azzal a megjegyzéssel, hogy ezt még többször lehet használni, és mosolyogva távozott.

Rövidesen hordágyon kivittek a bejárat csarnokba, ahol várakoznom kellett a szállítókra. Nemsokára megjelent egy kedves arcú ápolónő, kezében egy kis csomaggal. Bedugta a takaróm alá, „erre nagyon vigyázzon”, mondta és elietett. Megérkeztek a szállítók, az egyik ápoló ÁVÓ-s egyenruhában jelent meg. Hozta az orvosi papírokat, és beült mellém a kocsiba.

Megérkeztünk a rabkórházba. Nem örültek érkezésemnek. Egy ÁVÓ-s tiszt vette át a papírokat és intézkedett, hogy a betegszobába vigyenek. Egy zsúfolt kórtermen keresztül egy kisebb helyiségbe vittek. Egy sötét szellőzetlen szoba, ahol három vaságy volt, kemény matraccal egy gyanús színű lepedővel letakarva. Amikor egyedül maradtam, elővettem az ápolónőtől kapott kis csomagot. Egy damaszt szalvétába-zsírpapírba csomagolva két nagyméretű vajas sonkás zsömle illatozott. Amikor az orvos bejött, csodálattal nézte a magammal hozott ajándékot. Megkértem, hogy vágja szét kisebb darabokra a zsemléket, hogy beoszthassam több napra. Fölhívta a figyelmemet, hogy egerek vannak, a szobában vigyázzak az elemózsiára. Mivel az akkori rabkórházban természetesen nem volt hűtőszekrény, a mellkasomra helyeztem a pizsamám alá, így éjszakára biztonságba kerültek az értékes darabkák. Az egerek ugyan megkörnyékeztek, de nem jártak sikerrel. A száraz zsömledarabkák több napon át pótolták a rabkórház szinte ehetetlen kosztját. Míg itt az alapszintű ellátást is alig kaptuk meg, az ÁVÓ-s szanatóriumban az ottani betegek a megkülönböztetett ellátásban részesültek.

Hálával gondolok arra a kedves ápolónőre, aki zsömléket csomagolt számomra, hogy elviselhetőbbé tegye esetleg néhány napra rabkórházi sanyarú életemet.

Megjelentetett a Les Armis du livre Européen francia könyvkiadó 2010-ben egy 350 oldalas albumot, "Az Európát megteremtő 30 csata hőseinek emlékezetére". A 219-234 oldalakon található a L'insurrection de Budapest c. írás 1956-ról v. Marton Lajos tollából. Ebből közlünk néhány részletet, a Forradalom előzményeiről és utóéletéről.

Előzmények

A XX. század első felében két világháború söpört végig Európán. Ezek nem csupán óriási veszteségeket okoztak, hanem egyszersmind a világ sakktábláján uralkodó helyzetben lévő két európai

nagyhatalom végét is jelentették. Ezt a két világháborút történelmi távlatokban úgy lehet tekinteni, mint egy harmadik harmincéves háborút. Valójában e háború első részét - melynek győztesei az Antant hatalmak voltak - csupán egy húszéves fegyverszünet követte. Hamarosan az első rész után négy birodalom szűnt meg létezni: a német II. Reich, az osztrák-magyar, az orosz és az ottomán birodalom.

1945-ben Magyarországot, mint Németország utolsó szövetségését, elfoglalta a Vörös Hadsereg; ez a megszállás egészen 1991-ig tartott. A világ két hatalmas ellenséges táborra szakadt: Nyugaton a NATO alakult meg, amerikai vezetéssel (12 ország írta alá 1949. április 4-én – pontosan 4 évvel Magyarország teljes megszállása évfordulóján), Keleten pedig a Szovjetunió hozta létre 1955. május 14-én a Varsói Szerződést, Közép- és Kelet-Európa hét csatlós államával.

1945-től Sztálin a szovjet mintára ebben a 7 államban drákói diktatúrát teremtett. Mindennek ellenére az első parlamenti választásokon a magyar nép, több politikai párt részvételével 83 %-ban a nemzeti pártokra szavazott, tehát mindösszesen 17% jutott a kommunistáknak. A szovjet szuronyokra támaszkodva a magyar kommunista párt, melyet a Moszkvában hosszú éveken át kiképzett klikk irányított – Rákosi Mátyás, Gerő Ernő, Révai József, Farkas Mihály, Vass Zoltán stb. –, feloszlatt minden nemzeti pártot és véres tisztogatás után bekebelezte a szocialista pártot is.

1948, a fordulat éve: a Kommunista Párt kizárólagos ellenőrzése alá vonja az élet minden területét: az üzemeket és a bankokat államosítják, megszüntetik a felekezeti iskolákat, minden parasztnak „önként” be kell adnia földjét a termelő-szövetkezetekbe. Természetesen a kultúrát is ugyanezek az apparatcsikok irányítják, hogy megteremtsék az új embert: a „homo sovieticus”.

Mindezek fölött trónol a mindenható ÁVO (az Államvédelmi Osztály, melyet később a kibővített ÁVH, az Államvédelmi Hatóság irányít): a legvéresebb terror uralkodik, halálba vagy szörnyű börtönökbe küldik koholt vádak alapján a magyar hazafiak ezreit. Nem kímélik még saját „elhajló” kommunista vezéreiket sem. Erre a legjobb példa Rajk László bebörtönzése és felakasztása, pedig ő volt pár évvel ezelőtt a véreskezű belügyminiszter, sőt az 1936-37-es spanyol polgárháborúban a vörösek oldalán harcolt, valamint Mindszenty József hercegprímás életfogytiglani elítélése is részben a nevéhez fűződik. Egyik költőnk joggal írhatta: *„Ebben az országban minden embernek egyik lába a börtönben, a másik pedig a sírban van.”*

1953. március 5. Sztálin halála. Ez az SZKP belső életében nagy változásokat hoz, majd a moszkvai XX. Pártkongresszuson is. Hruscsov az új első titkár, a híres beszámoló beszédében „leleplezi” Sztálin szörnyű gonosztetteit. A szovjet elnyomás ellen az első felkelő csatlós állam az NDK (Német Demokratikus Köztársaság). 1953. június 17-én Berlinben a munkások ezrei utcai tömegtüntetéseken vesznek részt, nyíltan tiltakozva a rendszer ellen. A tüntetést a szovjet harckocsik vérbe fojtják.

1956. június 28-án a Nemzetközi Piac idején, általános sztrájk és véres zavargások vannak Poznanban, Lengyelországban, ahol a fegyveres összecsapást csak úgy lehet elkerülni, hogy Gomulát szabadon engedik a börtönéből, rehabilitálják és kinevezik államfőnek és a párt élére állítják. Általános módon, az un. „népi demokráciák” országaiban a szovjet elnyomás egyre nagyobb feszültségeket, erőszakos tetteket teremt a lakosság körében. 1956. október 6-án ugyanazok a kommunista vezetők, akik

kivégezték Rajk Lászlót, most rehabilitálják, és állami temetést rendeznek neki, mozgósítva mintegy két-háromszázezer munkást, parasztot és értelmiségieket, katonákat és állami alkalmazottakat. A jelenlévő embertelen „moszkovita” vezetők elleni gyűlölet égett a tömeg szemében.

A Forradalom után: november vége és december eleje

1956. november végétől december elejéig több mint 200 000 magyar – a teljes lakosság 2%-a – hagyta el az országot. Ezek nagy része fiatal, néha az egyetemisták „zárt egységben” távoznak, tanáraik kíséretében. Ez történt meg a soproni erdészeti főiskolásokkal is. A kanadai kormány befogadja őket és vállal minden költséget, egészen az egyetemi tanulmányaik végéig. -Andau hídján, az osztrák határon lehetett látni igen fiatal gyermekeket is, akiknek szülei a nyakukban ilyen feliratú táblát helyeztek: *„Vegyétek gondjaikba gyermekeinket (név és cím), mi még Magyarországon maradunk folytatni a harcot.”*

A Melbourne-i olimpia után számos magyar élsportoló maradt Ausztráliában és Nyugaton, inkább választották a keserű számkivetést, semmint a szovjet csizmák alatti életet. Ez lett a vége a legendás Aranycsapatnak is, Puskás, Czibor, Kocsis és mások karrierjüket részben spanyol klubokban folytatják.

November 22-én Nagy Imre és miniszterei egy autóbuszba ülnek, amit egy szovjet vezet. Csakhamar a Vörös Hadsereg két páncélozott szállító járműve megállásra kényszeríti őket. Egy tiszt felszáll a buszra, durván kidobja a két jugoszláv diplomatát, majd parancsot ad a sofőrnek, hogy változtasson irányt a budapesti szovjetparancsnokság felé. Később Nagy Imrét és nyolc miniszterét Romániába szállítják, ahol 18 hónapon át Snagovban titkos helyen őrzik, majd visszakerülnek Budapestre; zárt ajtók mögötti perük 1958. június 9. és 18. között zajlik le. Nagy Imre június 14-i utolsó nyilatkozata: *„Két ízben megpróbáltam a Duna völgyében megmenteni a szocializmus becsületét: 1953-ban és 1956-ban. Először Rákosi akadályozott meg ebben, másodszer a Szovjetunió egész hadserege. Ebben a szenvedélyekből és gyűlöletekből csinált perben életemet kell adnom elveimért. Ezt szívesen adom. Azok után, amit ebből csináltak, az életem már semmit ér. Biztos vagyok, hogy a Történelem majd elítéli gyilkosaimat. Csak egy dologtól irtózom, hogy rehabilitálásomat a gyilkosaim tegyék meg.”*

1958. június 16-án reggel 6 órakor Nagy Imre miniszterelnököt, Maléter Pál honvédelmi minisztert és az újságíró Gimes Miklóst felakasztották. A moszkvai Politikai Bizottság parancsa szerint Szerov tábornok mellett Kádárt is arra kényszerítik, hogy végignézze az akasztásokat. Nagy és Maléter utolsó szavai azonosak: *„Éljen a független Magyarország!”* Gimes megvető csendben maradt. Ami az áldozatok számát illeti, a nyugati források 10-15 ezer magyar halottról és 40 ezer sebesültről beszélnek: Nehru, az indiai miniszterelnök 25 ezer magyart és 7 ezer szovjetet említ.

Hogy pontosabb elképzelésünk legyen a magyarországi forradalom és szabadságharc mintegy huszonnégy napja alatt lezajlott utcai harcok rendkívül heves voltáról, összehasonlítást tudnék tenni a szovjet veszteségek vonatkozásában. Afganisztánban 8 és fél éven át tartott harcokban (1979. december 27. és 1988. május 15. között), a Glasznosztly alatti időszakban a szovjet vezérkar által nyilvánosságra hozott adatok alapján, a háború folyamán 13 310 szovjet katona esett el. Az amerikai hírszerző szervek 12-15 ezer

főre becsülik a szovjet veszteségeket. Tehát Magyarországon három hét alatt 7000 és ennek csupán a kétszerese az afganisztáni háború teljes időszaka.

A XX. században Budapesten volt egy másik dicső, de tragikus csata is. A II. Világháború végén a bekerített magyar főváros még 52 napon át ellenállt – 1944. december 27. és 1945. február 13-a között – a szovjet csapatok ötszörös túlerejével szemben. A magyar katona tudta, hogy ez a háború már elveszett, de a becsület megkövetelte a harc folytatását európai és keresztény civilizációnk halálos ellensége, a kommunizmus ellen. Magyarország háborúból való kiugrása 1944. október 15-én nem járt sikerrel. Magyarország mindvégig, egészen 1945. május 8-ig harcolt. A magyar csapatok kétségbeesett ellenállása nélkül a Vörös Hadsereg elérkezett volna – Patton amerikai tábornok jogos véleménye szerint – egészen a francia határig. Magyarország 1944-45-ben ugyanúgy, mint 1956-ban, történelmi küldetésének tett eleget: Európát védte!

A történelem hihetetlen fordulatokat produkál, melynek tanúi lehetünk. 1989. június 16-án, pontosan felakasztásának 31. évfordulóján, Nagy Imrét ünnepélyesen eltemették, mint a magyar nemzet halottját. Ugyanebben az órában, amikor a Bíróság kimondta ítéletét Nagy Imre rehabilitálásáról, Kádár János – súlyos betegségében, mély elmezavarában – meghalt; Nagy Imrének, azóta életnagyságú szobra van Budapesten.

Több mint fél évszázaddal e dicsőséges és egyben tragikus események után, a rendelkezésünkre álló dokumentumok magyarázatot adnak az Egyesült Államok vezetőinek a magyar felkelést illető magatartására. Ezek a vezetők minden erkölcsi gátlás nélkül, pontosan betartották a világ felosztásáról 1945-ben Jaltában aláírt Sztálin, Roosevelt és Churchill közötti megegyezést. Ma már ismerjük a NATO igazi célkitűzéseit. Ezt a szervezet főtitkára, Lord Ismay amerikai tábornok így ismerte be: „*To keep the Americans in (Europe), to keep the Russians out and to keep the Germans down*” (*Az amerikaiakat Európában tartani, az oroszokat Európán kívülre szorítani és a németeket ellenőrzés alatt tartani*). L.: Le Monde, 1990. február 2-i sz. 2. old.

Lelkiismeret-furdalás, vagy cinizmus? 1960-ban, a mindenfajta demokráciák számára egy kedves, békés együttélés legszebb szakaszában, Murphy amerikai szenátor így nyilatkozott: „*Mindazok a nézeteltérések és viszályok, melyek az USA és a Szovjetunió között a II. világháború óta fennállnak, csak mesterségesek.*”

Az amerikai hetilap, a *Time*, szokása szerint az év utolsó számának címlapján mutatja be „*Az év emberét*” (*Man of the Year*). Itt, azóta már legendássá vált képen, 1956 végén a fiatal budapesti felkelőt, „a pesti srácot” lehet látni. Szinte hallani lehet utolsó szavait: „*Hol voltál te Jimmy, a szörnyű budapesti harcok hetei alatt? Te kérted tőlünk, csak pár napig tartsunk ki, de te nem jöttél. Nem csupán elárultál, hanem sokkal többet tettél: nyílt csatamezőn cserbenhagytál minket.*”

'56-ban nem voltunk egyedül!

(Dr. Békássy Zoltán nyomán, Svedala, Svédország, 2013)

Franco tábornok 100 ezer katonát szándékozott küldeni, de az USA megállította őket. Az eddig széles körben ismertekkel ellentétben 1956-ban nem maradt a magyar Forradalom teljesen magára.

Spanyolország vezetője, Franco tábornok 100 ezer önkéntes katonát szandekozott útnakindítani Magyarország felé, hogy megsegítsék a magyar forradalmárokat a bolsevik elnyomók elleni küzdelemben. Fény derült arra is, hogy ezek az önkéntes fegyveresek azért nem érkeztek meg Budapestre, mert az Amerikai Egyesült Államok megakadályozta a beavatkozást.

Az 1956-ban még hivatalban lévő és a spanyol állam által kizárólag elismert spanyolországi magyar királyi nagykövet, Dr. Marosy Ferenc titkára, Czichlert Aurél visszaemlékezésében ezt azzal indokolja, hogy az USA elnöke, Eisenhower - a hangzatos szövegek ellenére - egyáltalán nem akart harcba szállni a Szovjetunió ellen. Borhi László, *Dokumentumok a spanyol segítségnyújtás tervéről* c. munkájában ír erről.

Szigorúan titkos feljegyzés készült Herbert Hoover, az Egyesült Államok külügyi államtitkára részére, aki a kórházban ápolt J.F. Dulles külügyminisztert helyettesítette. Kiderült a feljegyzésből, hogy Artajo spanyol külügyminiszter kormányának megbízásából felkereste az Egyesült Államok ENSZ-nagykövetét, Cabot Lodge-ot, és közölte vele: Franco tábornok kész lenne fegyveres erőket küldeni Magyarországra a felkelők megsegítése céljából.

Mint később kiderült, ez volt az egyetlen ilyen jellegű javaslat a Forradalom támogatására. Artajo a továbbiakban elmondta, hogy a kormány folyamatosan kapcsolatban van a magyar felkelőkkel, majd javasolta, hogy az Egyesült Államok küldjön két repülőgépet Spanyolországba, melyeket ott megraknának fegyverekkel, és eljuttatnák azokat Magyarországra.

Borhi László a spanyol támogatás okairól a következőket írja: "Tudjuk, hogy Franco a bolsevizmus, a szovjet rendszer kénytelen ellensége volt." Ráadásul a spanyol polgárháború során a moszkvai vezetés a köztársaságokat támogatta, igaz, az NKVD egy füst alatt eltulajdonította (a bolsevikokra jellemző módon) a spanyol aranykészletet.

A spanyol államfő, aki a II. világháborúban önkénteseket küldött a Szovjetunió ellen, talán úgy érezte, csapást mérhet a kommunista világrendszerre. Sőt ezzel egy időben akár jó pontokat is szerezhethet számára a kelet-európai népek felszabadítását hirdető Washingtonnál.

Akik ismerik Franco ideológiáját és életpályáját, azoknak nem kétséges, hogy a spanyol támogatás a magyar Forradalomnak őszinte s egyben bátor szándék volt. A szavakban ugyan a kommunista iga alatt nyögő népek felszabadítását kitűző, ám kétszínű amerikaiaknak azonban nem tetszett a spanyol ajánlat. A washingtoni vezetésnek nem ért annyit Magyarország, hogy miattuk máshol (például a Közel-Keleten) gyengüljenek a pozíciói, valamint az amerikai kormány félt attól, hogy a katonai beavatkozás esetén fegyveres konfliktusba keveredhet a Szovjetunióval, melyről a CIA egyébként azt tartotta, hogy bármit

megtenne Magyarország megtartásáért.

Hoover külügyi államtitkár - az iratok tanúsága szerint – azt közölte a spanyolokkal, hogy mivel egy ilyen beavatkozás nem járhat sikerrel, és azt a “súlyos kockázatot” vonná maga után, hogy az USA “nagyméretű” katonai konfliktusba keveredik a Szovjetunióval, a magyar Forradalmat fegyverrel megsegíteni nem lehet. Egyben figyelmeztette a spanyol vezetést, hogy ilyen lépést az USA-val történő előzetes konzultáció nélkül ne tegyen. Arra a tényre, hogy a spanyol segítséget is az Amerikai Egyesült Államok állította le, konkrét irattári bizonyíték is van.

A Borhi László tanulmányához csatolt dokumentumok között található ez is: “Kimenő távirat, Department of State - 1956. 11. 08. Szigorúan titkos - Az Egyesült Államok madridi követségének. Az Egyesült Államok kormánya osztozik a spanyol kormány ellenszenvében a Magyarország elleni brutális szovjet katonai akció miatt, valamint a magyar nép függetlenségi harca iránti mély együttérzésében. Ugyanakkor az Egyesült Államok kormánya sajnálattal arra a következtetésre jutott, hogy semmilyen, ismétlem, semmilyen módja nincs annak, hogy hasznos katonai intervenciót hajtson végre a magyar hazafiak támogatására a siker reményében és a Szovjetunióval való nagyméretű konfliktus súlyos kockázata nélkül. Az ENSZ aktívan foglalkozik a világbékét fenyegető különféle problémákkal, és az Egyesült Államok nézete szerint az szolgálja a legjobban mindannyiunk érdekeit, ha ezeket a kezdeményezéseket a sikeres befejezésig visszük. Következésképpen az Egyesült Államok kormánya sem nyílt, sem titkos katonai beavatkozásra nem vállalkozhat Magyarországon a jelen körülmények között.”

A magyar Forradalom cserbenhagyásakor hivatkozott világbékéről gyorsan megfeledkeztek az amerikaiak Vietnam, vagy éppen Afganisztán, esetleg Irak esetében. Annál érdekesebb viszont, hogy az amerikaiak és a spanyolok többször említik a “királyi magyar követet”, holott az ötvenes években - mint tudjuk - már megszakadt a történelmi alkotmányunk jogfolytonossága, Magyarország államformája tehát hivatalosan nem királyság, hanem népköztársaság volt.

A II. világháborút követően Spanyolország hosszú ideig nem ismerte el a magyarországi megszálló kommunista rendszert, és továbbra is a korábbi, tehát az 1945 előtti Magyar Királyság nagykövetségét tekintette hivatalos képviselőnek. Így, egyedülálló módon a magyar államot még az ötvenes években (1947-69-ig) is a Magyar Királyság által kinevezett nagykövet, Dr. Marosy Ferenc képviselte. A világháború után Spanyolország a Magyar Népköztársasággal még diplomáciai kapcsolatban sem állt, kizárólag a magyar királyi nagykövetet ismerte el. A történelmi magyar alkotmány jogfolytonosságának megszakítását követően, 1950 júliusában a spanyol kormány Marosy Ferencet de facto elismerte a magyar ügyek félhivatalos képviselőjének.

A magyar Forradalom leverése után Franco újévi beszédében hangsúlyozta Magyarország bátorságát, illetve “szégyennek” minősítette a nyugati világ tehetetlenségét a magyar eseményekkel kapcsolatban.

A Budapestre induló spanyol csapatokat az az Agustín Munoz Grandes tábornok vezette, aki a II. világháború hőse volt, ugyanis az orosz bolsevizmus ellen vívott háborúban a Krasny Bor melletti csatában 5900 önkéntesével megverte a sokkal erősebb, 30 tankkal és 800 ágyúval felsorakozó 44 ezer fős vörös

sereget; 3600 spanyol és 14 ezer orosz katona holtteste borította a csatamezőt.

Nos, ez a híresen antikommunista tábornok vezette csapat érkezhett volna Budapestre a magyar felkelők támogatására, ha az amerikaiak nem hiúsítják meg Franco segítségnyújtási szándékát.

Mindezt más források is megerősítik. Lásd: Pusztaszeri László: *Szerelmek útján*. Tasnády Fekete Mária életútja. A könyv szerint a spanyolok el is indítottak egy katonai repülőgépet Sopronba, de azt az amerikaiak svájci leszállásra kényszerítették. Közölték, hogy amennyiben nem fordul vissza a tankolás után, lelövik. -Az életrajz emellett érdekes leírását adja a Szabad Európa Rádió 1956-os működésének, szerepének (Tasnády Fekete Mária bemondóként dolgozott ott).

Kedves Bajtársak, kedves Olvasóink,

az idei évben emlékezünk meg az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 60. évfordulójáról, mely világtörténelmi jelentőségű esemény volt, a XX. sz. egyik fordulópontja, az első szögek egyike a kommunista diktatúrák koporsójába, olyan harc, mely az egész Földön újból a magasba röpítette a magyar nevet. Megünneplésére az egész világ magyar (származású) közösségei készülnek, még az olyanok is, melyeknek már nincsen 56-os tagjuk vagy emlékük (pl. az ún. öregamerikások csoportjai is, akiknek elődei a XIX.-XX. sz. fordulóján kerültek az USA-ba).

1956 ugyanakkor az emigráció és a diaszpóra szempontjából is meghatározó, hiszen a különböző kontinenseken ma működő magyar templomok, klubok és egyéb szervezetek nagy részében még mindig az 56-os nemzedék végzi a munka zömét, amit ezúton is köszönünk nekik. S azt is, hogy hat évtizeden át életben tartották a Forradalom lángját, amit a Hazában 1989-ig csak titokban, súlyos büntetés terhe mellett tehettek meg az emberek, és tettek is meg rengetegen. A köszönet ezért tehát az összes becsületes, egészséges nemzettudattal rendelkező, történelmét ismerő és megbecsülő magyart megilleti, bárhol is élt vagy éljen.

Méltóságteljes őszi megemlékezéseket és hosszú, békés, betelepítésmentes időszakot kíván a szerkesztő.

Lipcsey Vajda István, tb. kapitány (Budapest): 1956-ra emlékezem. Az első lövéstől az utolsóig

2016 tavaszán

Október 23.-án a felkelő nap bearanyozta a kék eget. Sokan munkába, én iskolába siettem. Hosszú napom volt, mert iskola után kedden mindig edzésre mentem. Nagyon kellemes idő volt, inkább nyár végére mint ősze emlékeztetett. Mielőtt belekezdenék az 1956-os Forradalom és Szabadságharc tragikus, rám nagy hatással bíró eseményei közlésére, szeretnék egy rövid történelmi kitérőt tenni. 1947-ben készült egy békeszerződés, amelynek a 22. cikkelye lehetővé tette, hogy Magyarországon szovjet csapatok állomásozzanak, míg Ausztriában megszálló erőként szovjet alakulatok voltak. Az év végéig nemcsak Ausztriából, hanem Magyarországról is távozniuk kellett volna. Ezt megelőzte a május 14-én aláírt Varsói Szerződés, ami alapot képzett arra, hogy a Szovjetunió Magyarországon csapatokat állomásoztasson. Ennek ellenére 1955 októberétől 1957 májusáig a nemzetközi jog megsértésével tartózkodtak Magyarországon. Ennek kapcsán érdemel említést, hogy 1956-ban 16 szovjet hadosztályt vetettek be hazánk ellen. A nagy Vörös Hadsereg leigázta Magyarországot, s a szenvedő országban megalapozta a kommunista terror kialakulását. Részesei, irányítói a Szovjetunióban kiképzett kommunista árulók, gyilkos fenevadak, Rákosi, Gerő, Rajk, Kádár, s lehetne sorolni a neveket. Az ÁVH, a koncepciók perek, a munkatáborok, a nép elégedetlensége elvezetett 1956. október 23-hoz.

Ebbe a miliőbe születtem 1942. március 15-én. Édesapám aznap indult a frontra. A MAGYAR HADSEREG katonájaként szolgált a Doni csatában. Pár hetes koromban a klinikáról a nyilasok akartak elvinni anyám mellől tévedésből, egy zsidó gyerek helyett. Az orvosok mentettek meg. Az egyik legősibb Bilkey Lipcsey család sarjaként, Mátyás király menlevele alapján kaptam igazolást. A II. világháborút és az 1956-os Forradalmat a József körúton éltem meg. Az ostrom alatt a lakás belövést kapott, ijedtemben sokáig nem tudtam beszélni. Háború utáni emlékem, tízéves lehettem, a házban egy ÁVOS őrnagy a szobánk faláról a keresztet akarta lelőni. Trauma traumát követett.

1956. október 23. keddi nap, hosszú iskolai nap volt, utána edzés. Este 8 óra után indultuk el barátommal haza. A Nagykörút és Népszínház utca sarkára érve hatalmas tömeg az AVO-t szidta, a Himnusz énekelték. Akkor tudtuk meg, hogy napközben tüntetés volt. Valaki kiáltott, hogy menjünk a Rádióhoz. A tömeg elindult, mentünk velük. A Szentkirályi és a Bródy Sándor utca sarkáig jutottunk. A tömeg el akarta foglalni a Magyar Rádiót. Este 9 óra után lövések dördültek, hazaindultam, barátommal már nem találkoztam. A riadt tömeg fedezéket keresett. 10 óra után értem haza. Az éjszakát az ablakban töltöttük, vártuk az új fejleményeket. Az események csak úgy gyűrűztek. Sztalin szobrának ledöntése után a Népszínház utca sarkára húzták, ott darabolták egész éjjel és nappal.

Másnap bátyámmal családunknak élelem beszerzésével voltunk elfoglalva, ami gondot okozott a Forradalom egész ideje alatt. Ezért sokat voltunk az utcán, láttunk-halottunk sok mindent. A házunk mellett levő közértnél álltunk sorba másnap amikor az első ágyúlövés eldördült. Mindenki hasra vágódott,

a kirakatüveg ránk dőlt, darabokban a nyakunkba hullott. Többen megsérültünk. A New York Palota csúcsa a körútra dőlt. Az összes ablak kitört a Körúton és a mellékutcákban. A lakásban az előszoba és a konyha lett fedezékünk. Továbbra is az élelem beszerzése lett a feladatunk a család számára. A család többi tagja is a Körúton lakott, a Baross utcánál, a Práter utca és a Corvin köz közelében, így nem tudtak mozogni, mi láttuk el őket is kenyérrel.

Csendesebb időkben, ami ritkán adódott, az utcán voltam. A Thököly úti pékségnél ugyanúgy mint a Dohány utcában a fejem mellett süvített a golyó. Ott voltam a Köztársaság térnél október 30.-án, amikor már elfoglalták a pártházat, az ÁVOS katona fára volt felakasztva. A pártház előtt kiterítve a halottak, a pártház védői voltak. A Baross térnél légelhárító ágyúval lőtték a szovjet tankokat. Láttam a divatcsarnok kiegészét. A Bérkocsis utcánál ahogy hasba lőtt egy tank egy embert, csak a ballonkabát cafatjai maradtak. Láttam a Rákóczi térnél az összeégett szovjet katonát. Közben az otthoni munkák is sokasodtak a heves harcok miatt. Többször kellett a pincébe levinni hol kézben, hol széken ülve, nagyapámat, már nem tudott menni.

A tankok állandó mozgása a kilőtt ablakunk alatt, mindenhova löve rettenetes volt. Egy átcsoportosításnál a kilőtt ablak helyén kinéztem, a páncélautóból megsoroztak, a homlokomat a téglafal és a lövedék szétszakította, elájultam. A házban lakó orvos keresztapám részesített ellátásban, majd másnap a Rókus kórházban műtöttek. Láttam közről az utolsó tankágyú lövést, Pongrátz Gergely tüzelő állására a Rákóczi-téren. Sérülésemet a következő tavaszra, iskola újrakezdsre a dús hajam eltakarta, még ma is megvan a nyoma. A későbbiekben kirúgtak a gimnáziumból verseim miatt és anyám származása végett. Katonának sem vittek, megbízhatatlannak nyilvánítottak, ami kihatott egész életemre. 1956 után a Kádár-kormány erre biztosítékot adott. Egy pesti srác rövid története gyerekkorából. A többi életút megjelent könyveimben. Ma töltöttem be 74. életévemet, az emlékezés nagyon fájó. A mottóm: A HAZÁÉRT MINDHALÁLIG !

Metz Rezső: Beszámoló Kőszegről

A volt kőszegi cögerek Hunyadi Mátyás Baráti Köre , Kőszeg város és az EGYMI (a volt katonaiskola jelenlegi üzemeltetője) közreműködésével , az idén is megtartotta június 18-án 27-ik alkalommal a hagyományossá vált kőszegi találkozóját , a volt Alma Materünk működésének 160. évfordulója alkalmával.

A találkozón 18 fő volt növendék – 83 és 95 éves kor közöttiek – vett részt , továbbá 5 fő Csaba Királyfi Bajtársi Kör (Hadapródiskola Marosvásárhely) növendék. Az ünnepségen Kőszeg Város Önkormányzata , az EGYMI , a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum, a Honvéd Hagyományőrző Egyesület, Kőszeg Város Baráti Köre és a Zrínyi Miklós Bajtársi Kör (Hadapródiskola Pécs) vett részt a

többi megjelent vendéggel együtt. A díszőrséget a Szombathelyi 11-es Huszár Hagyományőrző Egyesület állta.

Az ünnepség a kőszegi szimfonikus zenekar közreműködésével kezdődött. Katonaindulók és a Himnusz eljátszása és elénekélése után Metz Rezső volt növendék köszöntötte a megjelenteket, megemlékezve a katonaiskola 160. évfordulójáról, majd felkérte Somogyváry Géza volt növendéket az immár hagyományossá vált beszédének megtartására. A beszéd után koszorúzásokra és a virágok elhelyezésére került sor az emlékműnél a kőszegi, a kopjafánál a marosvásárhelyi és az ágyúnál a nagyváradi hősi halottakról megemlékezve.

Az ünnepség után a volt növendékek és kísérőik megebédeltek a volt katona iskola ebédlőjében. Ebéd után a városban újból felállított Hunyadi Mátyás szobor koszorúzására került sor, melyen Kőszeg Város és a Baráti Köre is részt vett. Folytatva a volt növendékek baráti találkozását este megvacsoráztunk a volt ebédlőnkben, majd az emlékműveknél közös gyertyagyújtásra került sor. A beszélgetések és a visszaemlékezések sokáig folytatódtak. Másnap reggeli várt minket, majd a jövő esztendei találkozás reményében búcsúztunk el egymástól.

Köszönjük a Mindenhatónak, hogy ismét találkozhattunk.

Piliscsaba, 2016. július 7.

Dr. Farkas Jenő: Megemlékezés Letkésen a „Szent László” hadosztályról

Ebben az esztendőben is a Szent László Hadosztály Baráti Köre, a Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetsége, Letkés Egyházközsége, Képviselő Testülete és Önkormányzata hívta meg július 2.-ára a résztvevőket ünnepségünkre, melyet a 72 évvel ezelőtti, 1944. Karácsonyán vívott Letkési védelmi harcok emlékére 26. alkalommal, a templomi emléktáblánk felszentelésének 22. évfordulója alkalmából tartottunk. Ünnepségünket Kovács István polgármester úr és a Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetsége második alkalommal rendezte. Az alkalom ez évben is szentmisével kezdődött, melyet a község új plébánosa, Izrael Pál atya tartott. A Szentmisére a Szent György Lovagrend elhozta Szent László Királyunk hiteles ereklyéjét.

A Felvidéki Kicsindről, Gödöllőről biciklivel, Komáromból, Budapestről, sőt Debrecenből, kerekesszékekkel Pécelről gépkocsival hozott Szent Lászlós bajtársunk is mind rendben beérkezett.

A kiváló ünnepi beszédet dr. Boldizsár Gábor ezredes úr, a Nemzetvédelmi Egyetem dékánja a templomban tartotta, nem a temetőben, hogy idős bajtársaink a rekkenő hőségtől ne szenvedjenek.

A szószékről elmondott szakszerű és magas színvonalú beszédében az 1. ejtőernyős ezred II. (csonka) zászlóaljának és a 2. repülő lövész ezred I. zászlóaljának halált megvető, hősi védelmi harcát ismertette, mellyel több napon át késleltette két szovjet gépesített hadtest támadását és biztosította két német gépesített hadosztály visszavonulását.

A mise végén Kovács István, Boldizsár Gábor és Farkas Jenő megkoszorúzta a templom hajójában elhelyezett Szent Lászlós márvány emléktáblát, mely a Miami-ban levő magyar templomban levő bronz

emléktábla másolata.

A temetőben levő ünnepség ezzel lerövidült. Ennyi koszorú és virág talán sosem volt a hősi emlékmű márványoszlopánál, mint ebben az évben. -A Magyar Honvédség Debreceni ezrede, különböző szervezetek, egyesületek (Letkés Község Önkormányzata, Katolikus Egyházközsége, a Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetsége vezetősége és Budapesti Szervezete) képviselői, a kerekesszékesen érkezett 94 éves Szent Lászlósunk, Kovács Sándor tűzér hadapród őrmester is Farkas Jenővel koszorúzott.

A résztvevőket Letkés Község Önkormányzata új vendégházában három fogásos ebéddel látta vendégül, ahol a résztvevők, sok éves ismeretségük miatt is, órákig együtt maradtak. Hálásan gondolunk vissza ezekre az órákra, mely erősítette népünk, honvédségünk szeretetét és összetartozásunkat.

Kenyeres Dénes nyá. alezredes: Repülők Napja és Emléktábla-avatás Kecskeméten

A Magyar Repülők Napja alkalmából 2016. augusztus 16-án megemlékezést, emléktábla leleplezést és koszorúzást tartottak a kecskeméti Köztemető Repülőemlékművénél. A rendezvényt a Magyar Veterán Repülő Szövetsége helyi csoportja szervezte, amelyen jelen voltak különböző helyőrségekből a veteránok képviselői, a HOHE helyi szervezete és a MH 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázison települő alakulatok parancsnokai.

A Himnusz követően Sági János nyá. repülő vezérőrnagy, a légierő egykori parancsnoka mondott emlékező beszédet. A tábornok kiemelte: A Magyar Légierő alakulatainál a kijelölt szolgálatok békében is harckészültséget látnak el. Az éves harckiképzési feladatok gyakorlása, a békebeli repülések nagyon sok áldozatot követeltek az elmúlt 60 év során. Az utódoknak kötelessége emlékezni elődeik tetteire és a repülő katonák hősi halálára.

A Repülőemlékműre felkerült annak a 201 repülőkatonának a névszerinti emléktáblája, akik 1949 óta különböző vadász-, bombázó-, csata-, szállító-, felderítő-és kiképző repülőalakulatok állományában, békében, repülő kiképzés, szolgálatteljesítés során életüket veszítették, repülőhalált haltak.

A beszédet követően leleplezték az új, bronzlemezről készült, 201 nevet tartalmazó táblát. A jelenlévő szervezetek, parancsnokságok képviselői elhelyezték az emlékműre a kegyelet koszorúit és virágait. A HOHE nevében lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes koszorúzott. A Szózat zárta az ünnepséget.

Ratkay Zoltán Imre, HOHE: Szent István napja Mosonmagyaróváron

Az idei Szent István Napok két napig tartott Mosonmagyaróvárrott. 19-én este a Nagyszínpadon az Omega együttes koncertje aratott nagy sikert. Az Omega 1962-ben alakult csapata évtizedek óta nem járt városunkban. 20-án délelőtt a mosoni Nepomuki Szent János Plébániatemplomban ünnepi szentmisét mutattak be, majd a Szent István szoborhoz vonulva a piarista Farkas István atya beszéde hangzott el. István királyt példaképül állította a mai embereknek is. "Lássuk tisztán az eszményeket és kövessük a szenteket! Szent István ma is a magyarok vezére."

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület és a Vitézi Rend az ünnepségen zászlóval vonult fel s koszorúzott. Idei ünnepségünkön az ausztriai társszervezetek nem tudtak jelen lenni. Viszont 22-én három osztrák helység három zászlóval és 21 fővel jelent meg Hatos Dezső elnökünk temetésén, aki 77 éves korában hunyt el, s osztrák barátaink is elkísérték utolsó útjára. Szép gesztus volt, köszönjük.

Csendőr-örsszoba avatás Ópusztaszeren

A Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség kp. vezetője, v. Kőrössy Zoltán jelentése egy régóta várt eseményről: “Tisztelt Bajtársak és Barátaink! Isten iránti hálával és igen nagy örömmel közlöm, hogy az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark falu-múzeumában elkészült csendőr örsszoba ünnepélyes megnyitására augusztus 18-án került sor. A megnyitó beszédet dr. Szakály Sándor mondta. Helyszín: Nemzeti Történeti Emlékpark (Skanzen), Szoborkert 68.”

A csendőrök a Szent Jobb Körmeneten is képviseltették magukat. Mint minden évben, most is v. Ságvári Pál ny. alezredes, a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnöke vezette a menetet. Fotó: Tóth Ernő

HALÁLOZÁS

-Fia, András jelentette, hogy 2016. június 15-én Melbourne-ben elhunyt **v. Kövesdy Dezső m. kir. ejtőernyős főhadnagy**, az utolsó m. kir. ejtőernyősök egyike (*Kompolt, 1920. szeptember 2). Élete utolsó éveiben a melbourne-i magyar Árpád Idősek Otthonában élt feleségével. Isten nyugosztalja!

-A Dávidházy, Tóth, Pagony és Blattner családok jelentették, hogy 2016. június 23-án, életének 93. évében elhunyt **v. Dávidházy István m. kir. hadnagy, ny. százados**, a soproni református egyházközség presbitere, több hadi kitüntetés tulajdonosa. Nyughelye a soproni Szent Mihály temető lesz.

-Zsákai Marietta továbbította a hírt Budapestről, hogy “szeretett édesapánk, **Miklós Gábor, volt m. kir. huszár hadapród** (*Hosszúfalu, 1925. augusztus 11.), a Marosvásárhelyi Magyar Királyi ‘Csaba királyfi’ Honvéd Gyorsfegyvernemi Hadapródiskola növendéke, 2016. július 19.-én Santa Rosában (USA, Kalifornia állam) elhalálozott. Kívánsága szerint hamvait Erdélyben, Hosszúfaluban helyezzük végső nyugalomra, szerető fiai: Andy és Paja.”

-“Tisztelt Szerkesztőség, szomorú szívvel tudatom, hogy budapesti előfizetőjük, **Dr. Mazanec József, a fenyvesvölgyi (Kárpátalja) M. Kir. 11. Honvéd Hegyivadász Zászlóalj volt hadapród őrmestere** életének 94. évében elhunyt (született 1922. november 16., Vócsi, a néhai Bereg Vármegyében). Üdvözlettel unokája, Dr. Kopp Kristóf”

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-**Eszes Mátyás m. kir. páncélos főhadnagy (Milwaukee, Wisconsin állam, USA)** újabb értékes könyv- és újságsomagot küldött szerkesztőségünk archívumának, köztük a Magyar Királyi Honvédséggől szóló könyveket, valamint a Nemzetőr és a Katolikus Magyarok Vasárnapja lapszámait. Köszönjük!

-**Mányoki-Németh Károly (Toronto)** elküldte szerkesztőségünknek Számadás című színvonalas összeállítása legújabb számát, melyben a Szabadságharcról szóló és a Forradalom szellemében írott cikkek, beszámolók, elemzések találhatók. Köszönjük szépen.

-A Vitézi Rend Magyarországi Törzsszéke, melynek jelenlegi központja az Országos Törzskapitány lakhelye folytán Alcsútdobozon van, ismét volt kedves elküldeni szerkesztőségünk archívumának a **Vitézek Hírmondója** legújabb, 2016/2-es számának két példányát, melyet köszönünk szépen.

-**Sallai János professzor** emailben küldte el szerkesztőségünknek **Egy idejét múlt korszak lenyomata. A Vasfüggöny története** c. háromnyelvű (magyar, német, angol) könyve példányát, melyet köszönünk szépen. A mutatós, képekkel és interjúkkal is gazdagított kötet a Hans Seidel Alapítvány gondozásában 2012-ben jelent meg.

-Szeretettel köszöntjük utólag is születésnapján **Jakab Nándort, az argentin MHBK** és az ottani magyar közösség hűséges **tagját** és fotográfusát, akit ezúttal is magyar körben ünnepeltek. **(Jelentette v.**

Ferenczy Lóránt m. kir. tüzértiszt, a volt argentinai Czetz János MHBK Főcsoport vezetője Buenos Airesből.)

-**Zsákai Marietta** jelentette, hogy Áder János, Magyarország köztársasági elnöke ez év márciusában a **Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetés** adományozta **Søren Peder Sørensen dán újságírónak**, a II. Világháború végén Dániába került magyar katonák történetének feltárása és emléküik megőrzése érdekében több évtizeden át végzett elkötelezett kutatómunkája elismeréseként. Gratulálunk neki és köszönjük munkáját!

-**Czetz Kupa 2016.** (Beküldte Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke.) 2016. június 1-jén, immáron 23. alkalommal került megrendezésre a NKE Sportegyesület Tiszti Vívóklubjának évadzáró háziversenye, amellyel minden évben az 1848-49-es forradalom és szabadságharc honvéd tábornokáról, Czetz János vezérőrnagyról emlékezünk meg. Tiszteletére az argentin Tiszti Klub 1994-ben alapította és adományozta a Czetz Kupát a fiatal Klub részére, hogy annak tagjai minden évben megküzdhessenek érte. (Czetz János 1849-es tábornok volt Bem József alatt. A világosi fegyverletételt követően bujkálni kényszerült, majd emigrációba menekült. Aktívan részt vett az argentin katonai-műszaki életben, ahol ezredesként szolgált. Megalapította az Argentin Katonai Földrajzi Intézetet, majd a Buenos Aires-i Katonai Akadémia igazgatója volt 25 éven keresztül, 1866-68 között az Amerikai Egyesült Államok argentinai és uruguayi nagykövete. Második hazájában mérhetetlen tisztelet és megbecsülés övezte.)

-**Nándorfehérvár hőseire emlékeztek.** 560 évvel ezelőtt, 1456. július 22-én állították meg a Nándorfehérvárt ostromló oszmán hadat Hunyadi János és Kapisztrán János seregei. A nándorfehérvári diadal napja alkalmából megtartott budapesti megemlékezésen közel 150 középiskolás diák is részt vett. (...) A győztes csata emlékére **július 22-ét** az Országgyűlés 2011-ben nyilvánította a **nándorfehérvári diadal emléknapjává**. A nándorfehérvári csata történetét és előzményeit mutatja be a déli határvédelem kialakulásától Kapisztrán Szent János és Hunyadi János kultuszának XX. századi utóéletéig a Zrínyi Kiadó gondozásában megjelent *A nándorfehérvári csata 1456* című kötet, amely a kiadó webáruházából megrendelhető. (<http://www.honvedelem.hu>)

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2016. szeptember 2-án könyvbemutatóval egybekötött előadást szervezett. A szerző és előadó **Dr. Ernst Ervin egykori politikai elítélt**, a csolnoki kényszermunkatábor foglya, a Magyar Politikai Elítéltek Közössége 1945-1956 Ügyvezető Tanácsának tagja volt, **előadása címe pedig „Rabtábor a meddőhányón”**. A szerző átélte a Rákosi rendszer embertelenségeit, személyes hangvétellű kötetében a túlélő hitelességével ír az 50-es évek utolsó magyar internáló táboráról, a csolnoki IX-es akna mellett létrehozott bánya rabtáborról.

-Ugyancsak **Zsákai Marietta** továbbította a hírt, hogy 2016. novemberében Budapesten **megemlékezést tartanak az egykori hadapródiskolák megnyitásának 75. évfordulója alkalmából**. Mindenholnan várják a jelentkezéseket. Az érintett intézmények: M. Kir. „Csaba királyfi” Honvéd Gyorsfegyvernemi Hadapródiskola, Marosvásárhely; M. Kir. „Gábor Áron” Honvéd Tüzérségi Hadapródiskola, Nagyvárad; M. Kir. Honvéd Műszaki Hadapródiskola (később „GörgeyArtúr”), Budapest; M. Kir. Honvéd Repülő Hadapródiskola, Budapest; M. Kir. „Rákóczi Ferenc” Honvéd Gyalogsági Hadapródiskola, Sopron; M. Kir. „ZrínyiMiklós” Honvéd Gyalogsági Hadapródiskola, Pécs.